

Örkény István

IN MEMORIAM DR. K. H. G.

- *Hölderlin ist ihnen unbekannt?* - kérdezte dr. K. H. G., miközben a lódögnek a gödröt ásta.
- Ki volt az? - kérdezte a német őr.
- Aki a *Hyperion*-t írta - magyarázta dr. K. H. G. Nagyon szeretett magyarázni. - A német romantika legnagyobb alakja. És például Heine?
- Kik ezek? - kérdezte az őr.
- Költők - mondta dr. K. H. G. - Schiller nevét sem ismeri?
- De ismerem - mondta a német őr.
- És Rilket?
- Őt is - mondta a német őr, és paprikavörös lett, és lelőtte dr. K. H. G.-t.

MI MINDENT KELL TUDNI

Érvényes két díjszabási övezet beutazására, egy órán belül, legfölbbe négyszeri átszállással, a felszállóhelytől az utazás céljához vezető legrövidebb útvonalon. Átszállni csak keresztezéseknél, elágazásoknál és végállomásokon lehet, de csak olyan kocsira, melynek útvonala az előzően igénybe vett kocsik útvonalától eltér. Egy utazás során csak egy Duna-híd és minden útvonal csak egyszer érinthető.

Kerülő utazás és útmegszakítás tilos!

NÁSZUTASOK A LÉGYPAPÍRON

Nem mentek sehová. Minek is? Itt ez a szép Budapest, mondta az ifjú férj, van itt színház, mozi, hangverseny, látnivaló elég.

Otthon maradtak. Szépen, szerelmesen teltek mézesheteik.

Egy délután azonban, úgy fél hét felé, fölakadtak a lámpáról lelógó légyapíron.

- Buta egy véletlen!

A FÉRJ: Szeretsz, angyalom?

AZ ASSZONYKA: Nagyon.

A FÉRJ: Hát akkor gyere.

AZ ASSZONYKA: Már megint?

A FÉRJ: Gyeregyere.

AZ ASSZONYKA: Jaj, hogy te milyen vad vagy.

A FÉRJ: Gyeregyeregyere. Gyere!

AZ ASSZONYKA: Mindjárt, csak valamibe bele van ragadva a sarkam.

A FÉRJ: Rúgd le a cipőcskédet, de siess!

AZ ASSZONYKA: Akkor ma megint itthon maradunk. Pedig Csajkovszkij-est van a Zeneakadémián.

A FÉRJ: Füttyülök Csajkovszkijra.

AZ ASSZONYKA: Inkább mennél színházba?

A FÉRJ: Á, ezek a szájbarágós magyar rendezők... Mondd, te nem úgy érzed, mintha lengenénk?

AZ ASSZONYKA: Talán csak bebeszéled magadnak.

A FÉRJ: Egészen határozottan úgy érzem, mintha madzagon lógnék, és a levegőben himbálóznék ide-oda.

AZ ASSZONYKA: Ne törődj vele. Nézd meg, mi megy az Operában.

A FÉRJ: Hol az újság?

AZ ASSZONYKA: A konyhaasztalon.

A FÉRJ: Nem tudok kimenni, mert már nekem is bele van ragadva a lábam valamibe.

AZ ASSZONYKA: Furcsa... Nekem úgy rémlik, hogy az *Álarcosbál*.

A FÉRJ: Mondd, kérlek, amibe a cipőd beleragadt, az valami fényes és ragadós máz?

AZ ASSZONYKA: Olyasmi.

A FÉRJ: Én már a kezemet se tudom belőle kihúzni.

AZ ASSZONYKA: Hogy te hogy szeretsz panaszkodni! Az lesz a vége, hogy megint itthon ülhetünk.

A FÉRJ: Mi ez a rángatózás?

AZ ASSZONYKA: Megpróbálok kimászni ebből a ragacsból.

A FÉRJ: Ne vacakolj, mert még leszakadunk.

AZ ASSZONYKA: Hát te már mindenbe beletörödsz? Pedig azért szerettem beléd, mert olyan vállalkozó kedvű voltál, mindig megnevettettél, és azt mondtad, imádod a zenét...

A FÉRJ: Hiába imádom a zenét, ha nem tudom a végtagjaimat megmozdítani.

AZ ASSZONYKA: Mintha te volnál az első, aki beleragadt valamibe! Vannak rokkantak, láb nélkül. De ők is élnek, dolgoznak, még szórakoznak is.

A FÉRJ: Most mintha forognánk.

AZ ASSZONYKA: Ez is zavar?

A FÉRJ: Ilyet még nem is hallottam.

AZ ASSZONYKA: Akkor megmagyarázom. Befúj a szél a lépcsőházból, az forgatja ezt a ragadós micsodát. Megnyugodtál?

A FÉRJ: Hogy nyugodnék meg, amikor már hasig vagyok ebben a ragacsban!

AZ ASSZONYKA: Te csak fújod a magadét! Húsz perc múlva hét. Már csak taxival érünk az Operába.

A FÉRJ: Semmibe veszed az élet realitásait?

AZ ASSZONYKA: Azt mondtuk, hogy ez a házasság nem olyan lesz, mint a többi. Mi nem fogunk kifogyni a szóból, elfásulni, veszekedni, elválni. Én még nagyokat akarok nevetni, és három gyereket akarok, és zenei iskolába akarom őket íratni.

A FÉRJ: Már a szájamig ér.

AZ ASSZONYKA: Légy szíves, telefonálj taxiért.

HASZNÁLATI UTASÍTÁS

A mellékelt novellák rövidségük ellenére is teljes értékű írások. Előnyük, hogy az ember időt spórol velük; mert nem igényelnek hosszú hetekre-hónapokra terjedő figyelmet. Amíg a lágy tojás megfő, amíg a hívott szám (ha foglaltat jelez) jelentkezik, olvassunk el egy Egyperces Novellát.

Rossz közérzet, zaklatott idegállapot nem akadály. Olvashatjuk őket ülve és állva, szélben és esőben vagy túlszűfolt autóbuszon közlekedve. A legtöbbje járkálás közben is élvezhető!

Fontos, hogy a címekre ügyeljünk. A szerző rövidségre törekedett, nem adhatott hát semmitmondó fölíratokat. Mielőtt villamosra szállnánk, megnézzük, milyen jelzésű a kocsí. E novelláknak éppily fontos tartozékuk a címe.

Ez persze nem azt jelenti, hogy elég csupán a fölíratokat olvasgatni. Előbb a cím, aztán a szöveg: ez az egyetlen helyes használati mód.

Figyelem!

Aki valamit nem ért, olvassa el újra a kérdéses írást. Ha így sem érti, akkor a novellában a hiba.

Nincsenek buta emberek, csak rossz Egypercesek!

TRILLA

Kicsavarja a papírt az írógépből. Új lapokat vesz elő. Közibük rakja az indigót. Ír.

Kicsavarja a papírt az írógépből. Új lapokat vesz elő. Közibük rakja az indigót. Ír.

Kicsavarja a papírt az írógépből. Új lapokat vesz elő. Közibük rakja az indigót. Ír.

Kicsavarja a papírt. Húsz éve van a vállalatnál. Hideget ebédel. Egyedül lakik.

Wolfnének hívják. Jegyezzük meg: Wolfné, Wolfné, Wolfné.

LEGMERÉSZEBB ÁLMAINK IS MEGVALÓSÍTHATÓK!

- Kedves Feri, az a harmadik kutya nem húz.

- Sajnos, egy kissé rövid az ostorom.

- Sőt, úgy veszem észre, mintha bicegne is egy kicsit.

- Hogyne bicegne, mikor csak három lába van!

- Jé, tényleg... Nem kár egy nyomorék állatot kocsí elé fogni?

- Nézze meg jobban, Ilonka. Mind a tizenkét kutyám háromlábú.

- Jaj, szegények!

- Inkább engem sajnáljon, Ilonkám! Az összes sintéreket végigjártam, amíg sikerült összeszednem tizenkét háromlábú kutyát.

- Lehet, hogy nem értek hozzá, de az ember azt hinné, hogy egy normális kutya jobban és kitartóbban húz.
- Ezt nem vitatom. Én azonban vérbeli városlakó vagyok. Mit kezdjek tizenkét négylábú kutyával?
- Csak nem fél tőlük, Feri?
- Én a szúnyogcsípéstől is félek. A természet erőivel csínján kell bánni. Mondjuk, hogy ezek a kutyák négylábúak. Mondjuk, hogy megbolondulnak valamitől. Mondjuk, hogy kitépik a gyeplőt a kezemből... Jobb erre nem is gondolni, Ilonkám!
- Akkor se értem. Ha fél a kutyáktól, akkor miért velük húzatja az autóját?
- Mert rosszul vezetek.
- Azt meg lehet tanulni.
- Félig-meddig, Ilonkám... Az ember és az autó nem egyenrangú fél.
- Nézzen körül! Egyetlen kutyavontatású autót se lehet látni!
- Elég baj az! Pedig az ember, sajnos, már nem bírja utolérni a technikát. Használni használja, valójában azonban retteg tőle.
- Én nem félek az autótól.
- Csakhogy ez a Simca óránként százötven kilométert tud megtenni...
- Ne fájdítsa a szívem, Feri... Imádom a rohanást!
- Maga egy kissé telhetetlen. Tíz napja indultunk el Pestről, és nézze, már Siófokon vagyunk.
- Tizenkét kutyával ez nem is olyan nagy teljesítmény.
- Hát persze hogy nem. Csakhogy én már Pesten behúztam a kéziféket.
- Nem túl óvatos maga egy kicsit?
- Pontosan ez az a tempó, amelyre teremtvé vagyunk.
- Látja, mennyi ember? És mindenki minket bámul.
- Irigykednek.
- Egészen ki van dülledve a szemük.
- Mert látják, hogy legszebb álmaink is megvalósíthatók.